

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ * 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ * 2.00

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ * 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ * 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΟΝ
ΒΙΒΛΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛ. Α. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ
ΣΤΑΣΙΟΥ 56
ΤΗΝ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΧΤ
ΛΕΠΤΑ 10.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ | ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 55

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΑΚΑΡΔΟΣ

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Μίαν φοράν εις μίαν μακρυνήν χώραν, ἔζη ἕνας βασι-

Ἐγὼ τὸ εἶπάμισα τόρα τὸ πριγκιπόπουλο, μὲ τὸ ὄνομα Ἰωάννης ὁ Ἀκαρδός, εἶπεν ὁ γάνος μάγος!

καὶ ἔτσι οἱ βασιλεῖς ὅσο πήγαιναν καὶ ἀπελεπίζοντο. Ἐξάρτα μιά φορά ἡ βασίλισσα ἐκατάλαβε ὅτι ἦτο ἔγκυος καὶ μὲ ὀλίγους μῆνας ἐγέννησε ἕνα ὠραῖο βασιλόπουλο.

Τὸ παλάτι ἀντιλαλεῖς ἀπὸ χρωπῆς φωνῆς καὶ ὁ λαὸς ἐμαζεύθη ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ παλατιοῦ καὶ ἄρχισε νὰ πανηγυρίζῃ μὲ χοροὺς καὶ μὲ γλέτια διὰ τὸν διάδοχον τοῦ θρόνου.

Σὲ λίγο ἕνας ἀλλικός μὲ δόχρυση στολὴ ἐβγήκε στὸ μπαλκόνι τοῦ παλατιοῦ καὶ μὲ φωνὴ χαρτωπὴ εἶπε εἰς τὸν λαόν ὅτι ὁ διάδοχος ἐβαπτίσθη καὶ ὠνομάσθη Ἰωάννης.

— Ζήτω ὁ πριγκηψ Ἰωάννης! Ζήτω ὁ διάδοχος Ἰωάννης! Νὰ μᾶς ζήσῃ... ἐφώνασε ὁ κόσμος κάτω.

Καὶ ἡ χαρὰ ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε παρεμυλήθησαν ἐπὶ ἑκτὼ ἡμέρας ὅλοι αἱ ὑποθέσεις τοῦ κράτους.

Ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας τοῦ βαπτισματος τοῦ διαδόχου, ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ γίνονιν μεγαλοπρεπεῖς ἑορταί, κατὰ τὰς ὁποίας προσκλήθησαν οἱ πλέον περιφθήμες Μοῖρες. Οἱ Μοῖρες ἤλθαν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Μερικὲς ἀπὸ αὐτὰς ἦσαν ὠραῖες τόσο πολὺ ὥστε ἐθάμπωναν τὰ μάτια τοῦ κόσμου, ὅταν τις ἐκύτταξε. Μερικὲς: πάλιν ἦσαν γργές καὶ ἀσχημες, ἀλλὰ ὅλες ἐπιθυμοῦσαν τὸ ἴδιον πρᾶγμα δηλ. νὰ εὐχαριστήσουν τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν, καὶ νὰ

φερτάσουν τὸν διάδοχον μὲ τὰ πολυτιμώτερα δῶρά των.

Μετὰ τὸν χορόν, κατὰ τὸν ὅποιον ὅλοι οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ αὐλικοὶ συνηγωνίζοντο ποῖος γὰ φανῆ πλέον χαρωπὸς καὶ κομψός, ὁ βασιλικὸς διάδοχος μετεφέρθη εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ, μέσα εἰς μίαν κούνια στολισμένη μὲ δαντέλλες ὀλόχρυσες. Ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι του, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἐκράτει μίαν ὀμβρέλλα ἀπὸ χρυσοκέντητο ὕφασμα σκεπασμένη μὲ πολυτίμημα πετράδια, τὰ ὅποια ἐλαμπύριζαν ὑπὸ τὸ φῶς τῶν πολυελαίων ὥσαν νὰ ἦσαν χιλιάδες ἄστρα.

Ἡ βασίλισσα ἀνεβήθῃ εἰς δάκρυα, ὅταν εἶδε τὸν υἱόν της νὰ τοῖσῃ τὰ ὠραῖα ζῶα τοῦ παλατιοῦ των.

Οἱ Μοῖρες παρετάχθησαν γύρω εἰς τὴν κούνια καὶ ἡ πλέον ἤλικιωμένη ὠμίλησε πρώτη:

— Ὁ βασιλόπουλο, θὰ εἶσαι ὠραῖο! καὶ τὸ ἀγγίξῃς μὲ τὴ μαγικὴ τῆς βέρα εἰς τὸ κεφάλι.

Κατόπιν μὲ σειράν καὶ οἱ ἄλλες Μοῖρες ἐκάμαν τὸ ἴδιον καὶ κάθε μίαν τους, τοῦ ἔδιδε ἀπὸ ἕνα δῶρον ὠραῖότητος ἢ εὐφύιας.

Μόλις καὶ ἡ τελευταία Μοῖρα ἐτελείωσε, ἀνοίξε μὲ δύναμιν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης καὶ ἕνας μικρὸς φρικώδης γάνος, σκεπασμένος μὲ τὸν κόκκινον μανδύαν του ἐμπήκε μέσα.

Κανένας δὲν ἐτόλμησε νὰ κουνηθῇ καὶ ὅλοι ἐμειναν παγωμένοι ἀπὸ τὸν τρόμον των.

Ὁ γάνος ἐπροχώρησε μέχρι τῆς κούνιας, ἐπέταξε τὸν κόκκινόν του μανδύαν καὶ ἄρχισε νὰ γελά ἕνζ γέλιο ἀλλόκοτον, ἀνυπόφορον, ποὺ ὠμοίαζε σὰν νὰ κτυπᾷ ἤλεκτρικὸ κουδούνιν.

Ὁ βασιλεὺς ἐσήκωσε τὸ χεῖρ του, ἐτοιμὸς νὰ δώσῃ τὴν διαταγὴν διὰ νὰ διώξουν τὸν παράξενον αὐτὸν ἀνθρωπάκον, ἀλλὰ μόλις τὸ βλέμμα του δισταυρῶθη μὲ τὸ βλέμμα τοῦ γάνου, ἐσιώπησε, ἀκίνητος καὶ ἀπολιθωμένος. Τόσον πολὺ ἐφοβήθη ὁ βασιλεὺς.

— Γεῖά σας, ἀδελφάδες μου! εἶπεν ὁ κόκκινος γάνος

Καὶ διὰ τὸ διασκεδάξῃ τὸ βασιλόπουλο ἐκινήθη εἰς τὰ χωράφια τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ ἄλογόν του καὶ ἀλλοίμονον ὅποιον ἐπεσφύτανε.

εις τις Μοίρες. Για σας, και ευχαριστώ πολύ, διότι δεν έμποδίζατε τα σχέδιά μου. Σας ευχαριστώ, διότι αφήσατε και εις εμέ ένα δώρον να προσφέρω εις τον βασιλικόν πρίγκιπα. Εάν είχατε τον νούν σας και δεν εξέχαγατε μερικά πράγματα, θα με έμποδίζατε και δεν θα ήμπορούσα να κάμω τίποτε στο παιδί, λέγει ο παραξένος αυτός νάνος, και άρχισε να γελά δυνατώτερα ώστε να αντιλαλούν οι θόλοι του παλατιού!

— Ω κούτες και ανόητες Μοίρες, εξακολουθεί ο άφωρισμένος αυτός διάβολος, όλα τα έσκεφθήκατε, μόνον το σπουδαιότερον εξέχαγατε. Λοιπόν, μικρό μου πριγκιπόπουλο, θα είσαι— όπως σου είπαν οι Μοίρες— ωραίος, ωραίος που θα σκεπάσες με την όμορφη σου και αυτό το λαμπρό άστρο της ημέρας: τον ήλιον—τόσον ωραίος ώστε όλοι οι πριγκίπες του κόσμου να σε ζηλεύουν.

Οι έχεις όλα τα χαρίσματα της εξυπνάδας και της ανδρείας, αλλά θα σου λείπη το χάρισμα, που είναι το πολυτιμώτερον από όλα, το χάρισμα που θα είμπορσες να σε κάμω να σε αγαπούν!

— Αί, λοιπόν, μικρέ διάδοχε του θρόνου, αυτό το δώρο δεν θέλω να το άποκτήσης και δι' αυτό σου χαρίζω μια καρδιά από πέτρα!

Παρουσιάσθη εμπρός της ο μάγος και έλαμψε το μαλακόνι και όλος ο βασιλικός κήπος

“Αμα ήκουσαν αυτά τα λόγια ο βασιλεύς, η βασίλισσα και όλοι οι αώλικοι ανετρίχισαν.

Μια γρηά Μοίρα εκίνησε την μαγικήν της βέργα και λέγει του νάνου:

— Πίσω, άθλιε! Έχω ακόμη το δικαίωμα να κάμω και εγώ ένα δώρον: ω πριγκίψη! σου χαρίζω...

Αλλά την φωνήν της έσελέπασε το σατανικό γέλοιο του νάνου:

— Πολύ άργά, κυρία! Καμμία Μοίρα εις τον κόσμον δεν εις τον ισχυρά, και όλες σας οι Μοίρες μαζί δεν είμπορείτε να καταστρέψετε την άπόφασιν μου: Έβάπτισα τον διάδοχον με το όνομα Ιωάννης ο Ακαρδος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΝΑΝΟΥ

— Πιάστε τον! Σκοτώστε τον τον άθλιον! εφώνασεν ο βασιλεύς κατοκόκκινος από θυμόν.

Εις την διαταγήν αυτήν, οι αώλικοι ώρησαν κατά του νάνου, αλλά άμέσως υπεχώρησαν με φόβον. Ένα φοβερό τρέξιμο ήκούσθη, το όποιον έκαμε να τρέμη όλο το παλάτι, το πάτωμα άμέσως άνοιξε και ο κόκκινος νάνος έγινε άφαντος.

— Να ψοφέτε καλά εις όλο το βασίλειον και να μου φέρετε τον δαίμονα αυτόν, ζωντανόν ή νεκρόν! ειπεν ο βασιλεύς. (Έπεται συνέχεια)

ΣΚΗΝΗ Σ'

Α·Ι·ΣΕ.— Παναγιά μου, άγωνία! πώς έπέρασα τη νύκτα! τί τρομάρα! τί λαχτάρα! τί χαρά! τί άγωνία! τη μανούλα μου είχα χρονια να την δω, να της μιλήσω! Μα τί κρίμα! δεν ματέηκε τη φωγή, να την φιλήσω

(πλησιάζουσα άνοίγει το παράθυρον).

Έξημέρωσε ή μέρα τί θα βγάλη! νάληθέψη, ό,τι στόναιρό μου είδα! Παναγιά μου! δεν πιστεύω της μανούλας μου ή χάρη να ήθελε να με παιδέψη,

(άκούονται μακρόθεν ύπόκοφοι κρότοι πυροβόλων)

τόσση δά κοντά να ήλθον! τί συμβαίνει;

(πλησιάζει πάλιν εις το παράθυρον).

Ω! χαρά, ω! εύτυχία, κέρ από τη λίμνη μάχη γίνεται. Νά, ειν' αλήθεια όσα ο Καλήλ μου είπε;

(κρούει τās χείρας και έμπαρτίζει ή Χαϊνίτσα).

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΧΑ·Ι·ΝΙΤΣΑ.— Καλή μέρα σου Χανούμ.

Α·Ι·ΣΕ.— Καλημέρα Χαϊνίτσα. Τα παιδιά έχουν ζυπνήσει;

ΧΑ·Ι·ΝΙΤΣΑ.— Όχι ακόμη.

Α·Ι·ΣΕ.— Ο Καλήλ έχει εξέλθει;

ΧΑ·Ι·ΝΙΤΣΑ.— Στο κατώι περιμένει όπως μούπατε το βράδυ.

Α·Ι·ΣΕ.— Να με περιμένη, πέ του' άνοιξε τα παραθύρια.

Έξέρχεται ή Αϊσέ ενφ ή Χαϊνίτσα άνοίγει τα παράθυρα και τακτοποιεί την κλίνη και τα λοιπά έπιπλα.

ΣΚΗΝΗ Η'

ΧΑ·Ι·ΝΙΤΣΑ μετ' άρκετήν σιωπήν.— Δεν μπορώ να [έννοησα στην ψυχή της τί πιστεύει από χθές ούτε να φάγη ούτε και να πιη γυρεύει. Τώρα όμως σαν θα μάθη, πώς έδωθ' οι Γιουσανλήδες έρχονται, δεν θα μπορέσω, ό,τι στην καρδιά της έχει να το κρύψη, όσω κιάν πολύ προσέχη.

(θύρουσα τās χείρας προς τόν ουρανόν).

Ω, Αλάχ, εις τους πιστούς σου Μουσουλμάνους στείλε τώρα τη βοήθεια σου, και όσες τη δυστυχισμένη χώρα τους πιστούς σου Μουσουλμάνους μη θελήσης, σύ προσήτη μόνους των να τους αφήσης.

Βοήθησε τα παλληκάρια που μέσ' τη φωτιά παλεύουν και το δικη τους να σώσουν άπ' τους άπιστους γυρεύουν.

ΣΚΗΝΗ Θ'

Έπιστρέφει ή Αϊσέ ενδεδυμένη και βλέπουσα την Χαϊνίτσα προσευχομένη

Α·Ι·ΣΕ.— Αφερούμ, σου, Χαϊνίτσα, αφερούμ, καλή κοπέλλα, τον Αλάχ πάντοτε πρέπει να ευχαριστής, παιδι μου, που βοήθαει τα παιδιά μας και τον Πατισάχ, ψυχή μου.

ΧΑ·Ι·ΝΙΤΣΑ.— Αχ! καλή Χανούμ! δεν ξέρεις το κακό [που έχει γίνει

όσα χθές μαντάτα είχαμ' ήσαν όλα παραμύθια έρχονται οι Γιουσανλήδες και στα Γιαννιτσα σιμώνουν. Νά γι' αυτό παρακαλώ τον Αλάχ να βάλη χέρι και έμας να μάς γλυτώση κι όλο άλλο μας ροσκέρι.

Α·Ι·ΣΕ (υποκρινόμενη).— Ω! κακό που μάς εύρηξε! κι' ο άφέντης μας έπήγε μέσα στην φωτιά κ' εκείνος ω! Αλάχ βοήθησε μας, βοήθησε όλη τη γενειά μας όλους μας Αλάχ λυπήσου, και τάνήλινα παιδιά μας.

(προς την Χαϊνίτσα)

Τα παιδιά μη τα ζυπνήσης άφιστα να κοιμηθούνε τέτοια νέα να μη μάθουν. Εϊν' παιδιά θα φορηθούνε τον όντα να ετοιμάσης, εγώ στο Χαλήλ πηγαίνω. Η Χανούμ Φατμέ μου είπε από το καράσι τώρα θα κατέβη. Πιές της να με περιμένη γρήγορα περνά ή

(Έξέρχεται)

ΣΚΗΝΗ Ι'

ΧΑ·Ι·ΝΙΤΣΑ μόνη.— Υποκρίνεται ή, όχι δεν 'μπορώ να [καταλάβω του Αλάχ πάντα βοήθεια σαν έμας κι' αυτή ζητάει εις τον νούν της πάντα έχει τον άφέντη και για κείνον τον Αλάχ παρακαλάει.

Ω! κακό που μάς εύρηξε, ποία φοβερή κατάρα! μόνον να το συλλογούμαι φόβος είναι και τρομάρα!

Άνοίγει ή θύρα και εισέρχεται ή Χανούμ Φατμέ και νομίζουσα δι εντός είναι ή Αϊσέ λέγει:

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

ΦΑΤΜΕ.— Αϊσέ μου, καλημέρα

ΧΑ·Ι·ΝΙΤΣΑ.— Πρόσμενε και θε να έλθη.

ΦΑΤΜΕ.— Έχει μάθει Χαϊνίτσα τα κακάμας τα μαντάτα;

ΧΑ·Ι·ΝΙΤΣΑ.— Όλα εγώ Χανούμ της τάπα.

ΦΑΤΜΕ.— Έδίασθης.

ΧΑ·Ι·ΝΙΤΣΑ.— Μ' εύρε έδω την προσευχή μου στον Αλάχ να κάνω μόνη

κι' αφερούμ κι' αυτή μου είπε, αφερούμ καλή μου κόρη

(Έπεται συνέχεια)

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

Εις αυτούς, τα βαρύνά έκείνα πανιά, οι άγκυρες, οι άλυσίδες δεν φαίνονται να ζυγίζουν παρά μερικά μόνον δράμια και τα ανεβοκατεβαζουν ως να είναι τίποτε παιγνιδάκια. Αλλά έφ' όσον το πλήρωμα ελιγόστευε, όλα αυτά έγινοντο μεγαλύτερα, βαρύτερα, απειλητικώτερα. Το κατάρωμα έμάκρυνε και επλάτυνε, τα κατάρτια έγινοντο ύψηλότερα, τα σχοινία τύξανον, ηξάνον τόσον πολύ εις τους δεβαλμούς μου, ώστε μου έφερον σκοτοδινάσιον. Και έπιστα τα πανιά με έκαμνον να φοβούμαι. Εφρούσκωναν και άφηναν τέτοιους τριγμούς, όμοίους των όποιων ποτέ άλλοτε δεν είχον άκούσει. Ενόμιζα ότι έσφύριζον πλέον δυνατά από το σύννηδες και ότι παρέσυρον το πλοιον, όπως ένας γλάρος άρπάξει ένα ψάρι!

Την ιδίαν αυτήν ημέραν άπέθανε άλλος ένας ακόμη ναύτης. Δεν έμεινον πλέον παρά τρεις.

Εως αυτήν την στιγμήν ο άνεμος, ως εκ θαύματος, διετηρείτο άμετάβλητος και το άγεράκι μάς έσπρωχνε ταχέως προς την Μασσαλίαν. Εις το τιμόνι εύρισκόμην ποτε εγώ, ποτε ο δεύτερος. Κατ' αυτόν τον τρόπον ελαμβάνομεν καιρόν να φάγωμεν εις το πόδι όλίγον ζαμπόν με παξιμάδια ή να πάρωμεν όλίγον ύπνον. “Όσον δ' άφωρρά τους τρεις ναύτας, όμα κάνεις εξ ήμών εδοκίμαζε να τους πλησιάση ή τους άποτείνη τον λόγον, αυτοί απεμακρόνοντο, άφίνοντες κραυγάς. Μα την πίστιν μου όμοιάζον άγρίους πιθήκους.

Έβλεπον καλά ότι ήτο ή αρχή του τέλους. Τους τρεις αυτούς ναύτας έπρεπε να τους λογαριάσω ως αποθαμένους.

Αν ετύχαινε δε να χαλάση ο καιρός, επειδή δεν θα ήδυνάμεθα ούτε εγώ, ούτε εκείνοι να διευθύνωμε τα πανιά, χωρίς άλλο θα είμαθα χαμένοι. Η νύκτα έπέρασε χωρίς να είμπορέσω να φθάσω εις καμμίαν άπόφασιν. Το πρωί μόλις εξημέρωσε, ενφ έπήγαίνα να εξυπνήσω τον δεύτερον, το πρώτον πράγμα που μου εκίνησε την προσοχήν ήτο το άπνον σύμα του ενός εκ των τριών ναυτών, οι όποιοι απέμεινον. Δεν έμεινομεν πλέον παρά τέσσαρες επί του πλοίου.

— Δεύτερε, του είπον, τί θα εκάμνατε εις την θέσιν μου; Ο δεύτερος παρετήρησε την θάλασσαν, τον ουρανόν, το έρημον πλοιον, και διαρθώνων την γραβάταν του μου λέγει:

— Θα έπιστα στη θάλασσα! Δεν είχε τελειώσει την φράσιν του και βλέπω ένα από τους δύο απομείναντας ναύτας, να σηκωθή όρθιος, να άνοιξη τους βραχιόνιας και να πέση μπρούμιτα. Αλλά κατ' αυτήν την ιδίαν στιγμήν, ακριβώς προς την διεύθυνσιν όπου ούτος εύρίσκετο εφάνη εις τον όρίζοντα ένα μικρόν μελανόν σημεϊον, το όποιον όλίγον κατ' όλίγον έμεγάλωνε, ώστε έγεινε ένα μέγα νέφος λευκόν.

— Ένας σ όρος, εφώνασα.— Ο Θεός να μάς φυλάξη, είμαθα χαμένοι! Δεύτερε, Δεύτερε! τί να κάμω; Αγία Παρθένα μου, συγχώρεσε με διά τα άμαρτήματά μου και προστάτευσέ με!

Μόλις έτελειωσα την επίκλησιν μου αυτήν προς την Παναγίαν, ο δεύτερος άφηκε την ρόδα του τιμονιού, την όποιαν εκρότει, έκαμε μερικά βήματα και αιφνιδίως θέσασ την χείρα εις τον λάρυγγα:

— Πνίγομαι, πνίγομαι... καπετάνε μου, είπε, ήλθεν ή σειρά μου... είναι φοβερόν να σας αφήσω εις αυτήν την κατάστασιν, αλλά τί θέλετε γν κάμω. Έγνώριζα καλά, τί με έπριμένει από χθές αισθάνομαι τον θάνατον να με πλησιάζη. Η μόρα έγγίζει, μετ' όλίγον θα πέση επάνω μας. Προσέξατε, σως μένει ακόμη ένα μέσον: Ανεβίξτε

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΥΡΤΗ

Α·Ι·ΣΕ Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου φύλλον)

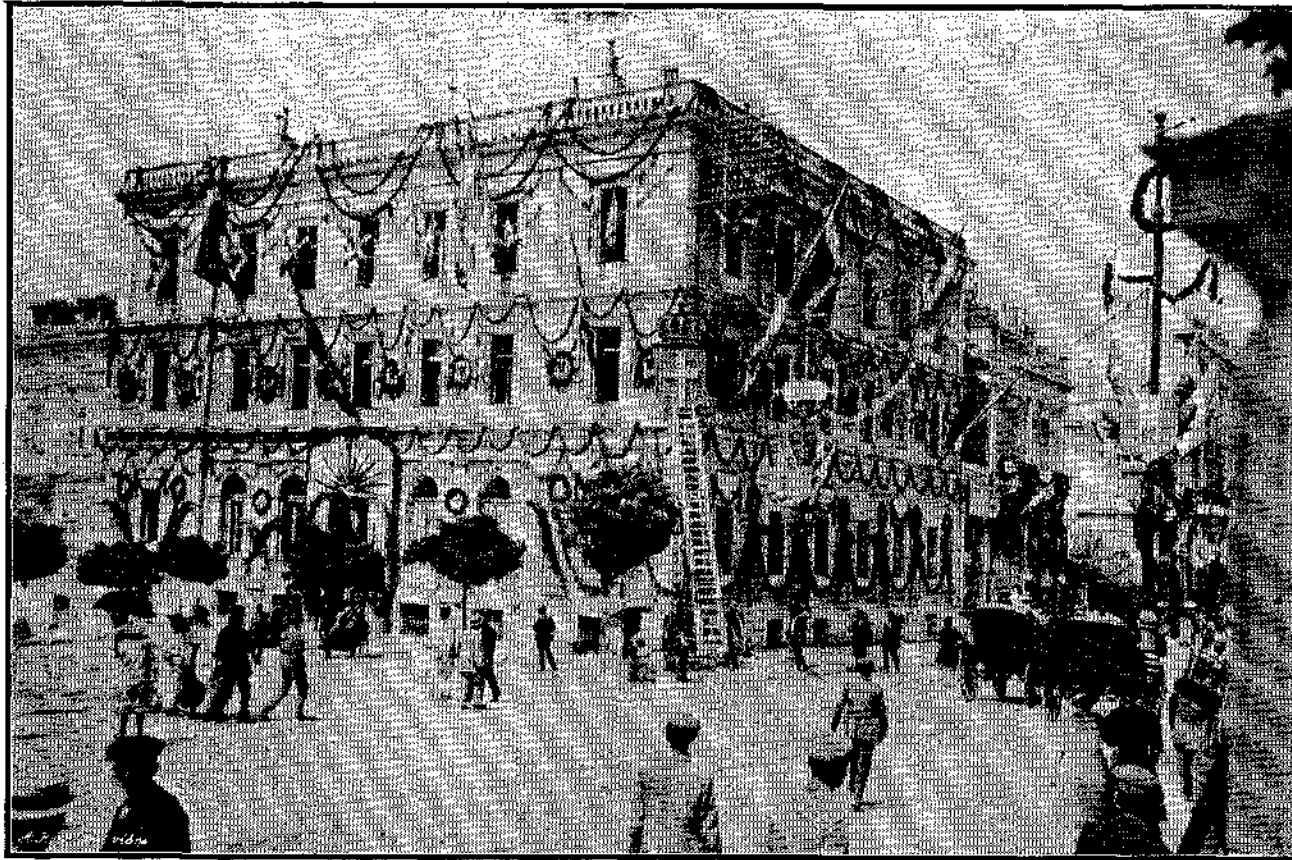
Κατά την διάρκειαν του σκότους, αίρεται ή έσωτερική αύλαία και μόλις τοῦτο συντελεσθή, φως άπλετον πληροί την σκηνήν και παρουσιάζεται άριστερά μὲν εις το βάθος ο Παρθενών, δεξιά δὲ ή Αγία Σοφία, φωτισόμενα έσωτερικώς δια βεγγαλικών, εκείνος μὲν δια λευκοῦ, εκείνη δὲ δια κωανοῦ. Εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Παρθενώνος εξέρχεται ο Διάδοχος (βασιλεύς νῦν) Κωνσταντίνος, πρὸ δὲ τῆς Αγίας Σοφίας ο Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος φέρων τὸν αυτοκρατορικὸν επενδύτην (πορφύρον) και κρατῶν στανρόν χρυσοῦν διευθύνεται πρὸς τὸν διάδοχον, ὅστις ἵσταται εις προσοχήν, ενφ ο Παλαιολόγος προσφέρει εις αὐτὸν τὸν στανρόν, ὃν ο Κωνσταντίνος λαμβάνει δια τῆς δεξιᾶς και ἀσπαζόμενος μεταφέρει εις την άριστεράν. Εἶτα ο Παλαιολόγος ἴδων τὸ ξέφος του δια τῶν ἰδίων του χειρῶν ζωνέει αὐτὸ περὶ την ὀσφίν του Κωνσταντίνου και εἶτα λαμβάνων αὐτὸν δια τῆς άριστερᾶς, δεικνύει δια τῆς δεξιᾶς του πρὸς αὐτὸν την “Αγ. Σοφίαν. Αἰγνης νέαι βρονταί και κρότοι ισχυροί φέρονται νέον σκότος ἐπὶ τῆς σκηνῆς τέλειον κατά την διάρκειαν τοῦ ὀποίου ή αύλαία καταπίπτει και μετὰ τοῦτο γίνεται ἀσθενέστατον φως ὅσον ἀρκεῖ δι' ένα κοιλίονα. Έπελθούσης ήσυχίας κατέρχεται ή Αϊσέ τῆς κλίνης τῆς εξυπνήσασα και φορεῖ τὰ πασομύμικια και ἐπ' αὐτῆς επενδύτην τινά. Φαίνεται κουρασμένη εκ ταραχίδους ὕπνου και προχωρεῖ εις τὸ μέσον.

εις τὸ κατάρτι καὶ μαζέψετε τὰ πανιά. Φωνάζετε τὸν ναύτην, ποὺ μᾶς ξυμεινε, δώσατέ του γὰ κρατήσῃ τὸ τιμόνι, πῆτέ του γὰ τὸ κρατήσῃ δυνατὰ καὶ κάμετε ὅσον εἰμπορεῖτε τὸ γρηγορώτερον.

Ἐτρέξα πρὸς τὸν ναύτην, ὅστις ἐδοκίμαζε νὰ σωθῇ. Τοῦ ἐπρότεινα τὸ πιστόλι μου καὶ τὸν ἔσυρα ἔως τὸ τιμόνι· ἔδωκα τὸ πιστόλι μου εἰς τὸν δεύτερον καὶ τοῦ εἶπα νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ ναύτου, εἰάν ἐκεῖνος ἀπειπειράτο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν του, ἐγὼ δὲ ἐσκόλωσα εἰς τὸ κατάρτι διὰ νὰ τραβήξω τὰ πανιά. Ἡ ἔξις τοῦ ὑποπλοιαρχοῦ μου ἤλλαοῦτο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν. Παρήλαθε σχεδὸν μία ὥρα πρὶν ὁ θάνατος κυριαρχήσῃ ἐπ' αὐ-

εις τοὺς ὤμους τρεῖς φορές καὶ εἶπα: Ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ἀμήν! Ἐνῶ ἐγὼ ἔλεγα αὐτά, τὰ χεῖλη του ἐκινουῦντο ὡς νὰ προσήχοντο.

Κατόπιν τὸν εἶδα νὰ δοκιμάζῃ νὰ ὑψώσῃ τὸ χεῖρ ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ νὰ κατεβάσῃ τὴν κεφαλὴν ὡς νὰ ἐξήτει κάποιο πρῶγμα. Ἐκατάλαβα ὅτι εἶχε ἐκεῖ κρυμμένο κάποιο φυλακτὸ ἢ κάποιο εἰκόνημα. Ἐχῶσα τὸ χεῖρ μου καὶ ἔβγαλα πρῶγματι ἓνα μικρὸν μεταγιόν. Ἦτο ἡ εἰκὼν νέας γυναικὸς περὶποῦ εἰκοσαετοῦς ὠραιότητος καὶ μελαγχροινῆς, μὲ δύο μεγάλια μαῦρα μάτια, κτενομένης κατὰ τὴν μόδα τῶν γυναικῶν τῆς Μασσαλίας καὶ ἡ ὁποία

Ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ΙΒ' 5 Ἀυγούστου 1913
Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν κεκοσμημένον μὲ δάφνας, σημαίας, καὶ φωτεινά στέμματα.

τοῦ. Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔπαυε νὰ μοῦ βριλιῇ διὰ τὴν γυναῖκά του καὶ διὰ τὰ παιδιά του, διὰ τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν εἶχε, ἔπειτα διὰ τὴν Μασσαλίαν, διὰ τὸ πτωχὸν μᾶς πλοῖον καὶ ἐπὶ τέλος διὰ τὸν Καλὸν Θεόν, διὰ τὴν Καλὴν μίαν Μητέρα καὶ Ὑπεραγίαν Θεοτόκον. Μὲ συνεκίνησε τόσο, ὥστε ἐκλαίον ὡς παιδί. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐβλεπον ἔως τότε ἀπλοῦν καὶ ἐκ τῶν συνήθων χαρακτήρων μοῦ ἀπεκαλύφθη μὲ μεγαλεῖον ἀσυνήθες καὶ μὲ πνεῦμα ἔκτακτον! Ἀπέθνησκεν ἠσυχῶς. Ἡ φωνὴ του ὠλιγόστευε κατὰ βαθμούς, καὶ ὅταν πλέον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ, λέξιν εἶδον, ὅτι προσεπάθει νὰ κινήσῃ τὸν δεξιὸν βραχίονα:

— Θελετε νὰ κάμετε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ; τοῦ εἶπα. Διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου εἶπε: ναί. Τοῦ ἔπιασα τότε τὸ χεῖρ, τοῦ τὸ ἔβαλα στὸ μέτωπον, εἰς τὸ στήθος καὶ

ἐμμετρία δαικνύουσα ὠραιότατα λευκὰ δόντια.

Ἐστεινε τοὺς βραχίονας ὁ δεύτερός μου· τοῦ ἐπλησίασα τὴν εἰκόνα εἰς τὰ χεῖλη, τὴν ἐφίλησε καὶ... καταλαμβάνετε....

Ἐγονάτισα, κατέβασα τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν μου καὶ ἐξήτησα ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Οὐδέποτε εἶχα προσευχηθῆ μὲ τόσογ κατάνυξιν, παρὰ ὅπως εἰς τὴν στιγμὴν αὐτήν. Ὅλα μου τὰ παρελθόντα ἀμαρτήματα ἐπέρασαν ἓνα ἓνα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ ὅταν συνέκρινα τὴν ζωὴν μου πρὸς ἐκείνην τοῦ πτωχοῦ μου ὑποπλοιαρχοῦ, ὅστις ἀπέθανε μὲ τόσογ ἤρεμίαν, ἀνεγνώρισα ὅτι ὁ Θεὸς ἦτο δίκαιος νὰ μὲ κάμῃ νὰ ὑποπέρω περισσότερον ἀπὸ αὐτόν, καὶ ἐξήτησα συγχώρησιν διὰ τὰ ἀμαρτήματά μου ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας μου.

(Ἐπειτα συνέχισα)

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

Καὶ τὸ ἀστείον εἶναι ὅτι ἡ παντόφλα ἔπεσε ἐπάνω εἰς τὸ καπέλλο ἐνὸς κυρίου, ποὺ ἔκαμνε τὸν περιπατὸ τοῦ μοναχὸς καὶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποὺ εἰσῆρχετο εἰς τὴν πόλιν βιαστικῶς. Ἐσταμάτησεν τριβῶν τὰ ματια του διὰ τὴν προσβολὴν αὐτήν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ ἀπὸ ποῦ καὶ ἀπὸ ποῖον προήρχετο.

— Ὡ ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἐφώνησεν εἰς Ἀγγλικὴν γλῶσσαν, ἀκόμα θὰ μᾶς κοροϊδεῦουν ἐμᾶς τοῦς Ἑγγλέζους!

Ἐπῆρε τὴν παντόφλα καὶ ἤρχισεν νὰ τὴν περιεργάζεται, βλασφημῶν κατόπιν ἔβγαλε τὸ μανδύλη του διὰ νὰ σφογίσῃ τὴν μάτην του. Ἐπειδὴ ὁμως ἦτο πολὺ ἀφρημένος διὰ τὸ πάθημά του τοῦτο, ἀντὶ νὰ βίλῃ τὸ μανδύλη εἰς τὴν τσέπη του, ἔβαλε τὴν παντόφλα, τὸ δὲ μανδύλη τὸ πέταξε μακριά.

Λοιπὸν, αὐτὸς ὁ βραδυνὸς περιπατητῆς, ὁ τῆς εἰρωνείας τῆς τύχης, ἦτο ὁ Ζοὺ Σμιθσον, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πόλιν, ἀφοῦ μάτην ἐζήτησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ κρυψόφωρον τῶν παιδιῶν.

... Ἐπειδὴ ἡ Λεῖλά δὲσκαλε ἐβάδιζε μὲ γυμνὰ πόδια, οἱ δύο εὐγενεῖς καθαλιέροι ἤνωσαν τὰ χεῖρια των εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθῇ εἶδος καρδέλλας ἐπάνω εἰς τὴν καρδέλλαν αὐτὴν ἐπιποσῆθη ἡ Λεῖλά καὶ ἐξήκολούθησεν ὁ δρόμος. Ἐν τούτοις αὐτὸ δὲν ἦτο οὔτε εὐχάριστον οὔτε ταχύ· δὲν σὰς συνιστᾷ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἔδοιπορίας.

Εἶχε νυκτώσει καλὰ ἤδη.

— Αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξ-ακολουθήσῃ, εἶπεν ὁ Μανωλιός.

Ἐστὶ δὲν προχωροῦμε καθόλου. Ἐγὼ βεβαίως πολλές φορές ἔμπόλητος· εἰάν ἡ Λεῖλά θέλῃ νὰ φορίσῃ τὰ ἱδικά μου τὰ παπούτσια, νομίζω πῶς θὰ τῆς πάνε καλύτερα ἀπὸ τίς παντόφλας τῆς Μαρίας.

— Ἀ! νὰ μὴ ἐξοχος ἰδέα, ἐφώνησεν ὁ Σιδηρόσυρμας· κρῖμα ποῦ δὲν μᾶς τὸ εἶπες προτῆτερα.

Ἡ Λεῖλά ἐδέχθη, ἐδοκίμασε τὰ παπούτσια τοῦ Μανωλιοῦ, καὶ τὰ εὗρεν ἄριστα. Τὰ τρία παιδιά ἀφοῦ ἐξεκουράσθησαν ἀρκετὰ, ἐξείκησαν ἔβαδισαν ἀρκετὴν ὥραν· ἀλλὰ αἱ δυνάμεις ἤρχισαν νὰ τοὺς ἐγκαταλείπουν. Καὶ ἐν τούτοις τὸ ἀπέναντι βουνό, εἰς τὸ ἔσπον τοὺς ὠδήγει ὁ Μανωλιός, ἐφρίνετο ὡς ἐλθόν νὰ ἀπεμακρύνετο, πρὸς μεγάλην λύπην καὶ στενοχωρίαν τῶν παιδιῶν. Ἡ νύκτα ἦτο μαύρη ἢ ὀρσοῖα ἢ ὁποία ἐπεκράτει ἀπὸ ἐνωρί, μετεβλήθη ἀρχαῖον εἰς δριμύτατον ψῦχος· τὰ δόντια τῆς Λεῖλας ἐκτυπούσαν τὸ μικρὸ καὶ εὐαίσθητο σωματάκι τῆς ἔτρεπε κάτω ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ ἐνδύματά της, τὰ ὁποία ἦσαν κατάλληλα μόνον διὰ τὰς θερμὰς ἡμέρας. Τὰ δύο παιδιά δὲν ἔλεγον πλέον τίποτε· ἐσέπτετο, καθένα χωριστὰ ὅτι ἐπρεπε νὰ κοιμηθοῦν ἔξω εἰς τὸ ὑπαίθριον καὶ τὰ ἐστενοχώρει ἡ ἰδέα ὅτι ἡ μικρὰ

Ἐνας ἄνθρωπος ἐξέμεινε ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν δύο εὐζάνων.

τὸ ἔσπον ὠμοίκε πρὸς τὸ ψωμί. Δύο παλληκάρια, μὲ βράκες, μὲ πιστόλια καὶ μαχαίρια εἰς τὸ ζωνάρι, ὑπερήφανοι ὡς ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἐπέβλεπον ἀπὸ κοντὰ τὸν ψωμῶν ἐκεῖνον.

— Τί κάμνει αὐτὸς ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ Σιδηρόσυρμας τὸν Μανωλιόν, ὁ ὁποῖος ἐβλεπε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον μὲ μεγάλην ἀπορίαν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Μανωλιός μὲ δυνατὴν φωνήν, δὲν εἰξεύρω. Ἀλλά...

— Ὡ διάβολε! ἐφώνησεν ὁ ζυμωτῆς μὲ τὴν καλύτεραν Παριστινὴν προφορὰν, τί διάβολο θέλουν οἱ Παρισινοὶ ἐδῶ!...

Ἐκπλαγῆτοι, ὑπεχώρησαν, μὲ ἀνοικτὰ τὰ μάτια καὶ εἶδον τὸν ζυμωτὴν νὰ ἀρῆσιν τὸ ζυμάρι, νὰ σπρώξῃ τοὺς σκοποὺς καὶ νὰ χυθῇ πρὸς τὸ μέρος των. Καὶ συγχρόνως οἱ ἀλευρωμένοι βραχίονες τοὺς ἀγκάλιαζαν χωρὶς ἐκλογὴν καὶ προτίμησιν.

Ἡ Λεῖλά, ἡ ὁποία δὲν ἦτο συνειθισμένη εἰς τὴν τόσογ οἰκειότητα, δὲν εἶχε τὸν καιρὸν νὰ φωνάξῃ καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ πόδια του μισοπνιγμένη, στενοχωρημένη, ἀλευρωμένη.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

“Η ΓΕΡΙΚΗ ΦΛΟΓΕΡΑ.”

‘Απ’ έξω από το μικρό και ώμορφο σπιτάκι του άκουμπισμένος στο γέρο-πλάτανο που ήταν άπ’ έξω από το φτωχικό του, ο μπάρμπα-Μήτρος παίζει την γλυκύλαλη του φλογέρα. Τα κατασπρά του μαλλιά έπεσαν άπαλά άπαλά στο σουφρωμένο πρόσωπών του και ο γέρωσ μας φαίνεται σαν ένα χιονισμένο βουνό. Τα μαραμένα δάκτυλά του άνεβοκατέβαιναν στις στρουγγυλές της φλογέρας τρύπες, τα δασωμένα στήθια έφουσκώναν και το κελάιδημα της φλογέρας έσκορπίζετο στις ρεματιές και άποστρώμωσ και αυτών των άιδονιών το τραγούδι...

“Α! την έπαιξε πολύ παθητικά την φλογέρα ο μπάρμπα Μήτρος!

Τα χρόνια γοργοδιαβαίνοντας άρταν και άπό ένα σημάδι στο γέρω. Κοί μαζί με γυτόν είχε γεράσει και η φλογέρα του... Κάθε Κυριακή ύστερα άπ’ την εκκλησία, μαζεύονται κάτω άπό τον γέρω πλάτανο τα λουλούδια του χωριού, για να άκούσουν το τραγούδι του γέου...

“Η φλογέρα δεν έλαλούσε, άλλ’ έκλαιε... Κάποιος κρυφός πόνος έβασάνιζε, φαίνεται, το μπάρμπα-Μήτρο. Πόνος που αυτός και η φλογέρα τον ήξευραν... “Ητο πολύ γέροντας και κανείς άπ’ το χωριό δεν έγνώριζε τον βίον του. Μονάχα μία κουθέντα είχε ζήσει στο χωριό, πώς τάχα άγάπησε μία ώμορφη κόρη, που μαύρη κατάρα την έστειλεν στον άλλον κόσμο... “Έλεγον ακόμη πώς τον τάφο της ο ίδιος τον είχε σκάψει κάτω άπ’ τον πλάτανο!!... “Α! την έπαιξε πολύ παθητικά τη φλογέρα ο μπάρμπα Μήτρος!...”

Μία Κυριακή, όπως πάντα, μαζεύθηκαν τα λουλούδια του χωριού δίπλα στον πλάτανο, για να άκούσουν της φλογέρας το παράπονο... Ο γέρωσ έκίνησε την ημέρα ήτο σκυθρωπός και κάποιος άθελο χαμόγελο είχε άρθήσει ‘στα ξερά του χείλη, χαμόγελο που μέσα σε ‘κίνητη την σκυθρωπότητα έμοιαζε με ρόδο σφικταγκαλιασμένο με μαύρα άγκάθια... Τα στήθη του φουσκώσανε πάλι, αλλά... ούρλιασμα βγήκε άπ’ τη φλογέρα!... Ο μπάρμπα-Μήτρος φύσηξε, μά του κάκου. Τα φουσμάτά του ξεφουχούσαν στη φλογέρα και μόνο κάποιιο παράξενοι τόνοι έθγαιναν άπ’ αυτή... Οι χωριάτες το έζήγησαν για κακό!... “Ως τόσο ο γέρωσ επέταξε με θυμό δίπλα του τη φλογέρα ένω σκούπιζε τον ιδρώτα με το μανδύλι του... Τουφραν άλλες φλογέρες με την παράκλητην να τραγουδήσει... Ο Μπαρμπα Μήτρος όμως γυρίζοντας το χιονισμένο του κεφάλι, είπε με πίκρα: “δεν θέλω να μάθουν τον κρυφό μου πόνο του κόσμου οι φλογέρες!!...”

Τ’ άλλο πρωί ο ήλιος χρύσωνε ένα μεγάλο σταυρό κάτω άπό τον πλάτανο!... ήτο του Μπαρμπα Μήτρον!... “Ανδρέας Λεονάρδος

ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ

Φεύγουνε φεύγουν οι δειλοί μπροστά στο στρατηλάτη

‘Ο βασιλιάς μας φτερωτός με το γοργό του άτι Τόν οδηγεί τον ένδοξο στρατό μας εις την νίκη Και γίνεται ο τιμωρός ‘γινετ’ η θεία δικη.

Κι εκείνοι για εκδίκησι οι άτιμοι φονιάδες, Τα λυσσασμένα τα σκυλιά, στερούνε τις νανάδες ‘Από τ’ άθώα τους παιδιά, τον άδελφό στερούνε ‘Από τη δόλια τ’ άδελφή, σφάζουν, λεηλατούν.

Μέσ’ τα άθώα αίματα την άγρια δίψα σβύνουν, Που καιεί εις τα στήθη τους και πίνουνε και πίνουν. “Οθε διαβούν ποτίζονε με αίματα τον δρόμο Και στη φυγή τους σπέρνουνε τη φρίκη και τον τρόμο.

Φεύγουνε φεύγουν οι δειλοί μπροστά στον στρατηλάτη,

‘Ο νικηφόρος μας στρατός βρήκε το μονοπάτι Που με τον ήρωα βασιλιά μικροί μεγάλοι όλοι, Θα μπουμε μέσ’ τη Σόφιά τους και άπό ‘κει στη Πόλι.

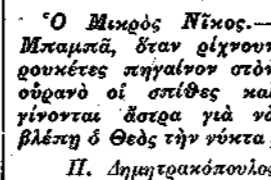
‘Εμμανουήλ Μανδύλας

ΔΙΑΤΙ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΔΕΝ ΤΡΩΓΟΥΝ ΧΟΙΡΙΝΟΝ ΚΡΕΑΣ

Διηγούνται ότι ο Μωάμεθ δεν ήμπορούσε να ύποφέρει την φήμη του Χριστού δια τα θαύματα όπου έκαμαν. ‘Απεφάσισε λοιπόν και αυτός να παρυσιασθή εις τους ανθρώπους και να κάμη θαύματα, δις να δοξασθή. ‘Αφού επί πολύ έβασάνισε το μυαλό του, έσκέφθη ότι το εύκολώτερον θαύμα ήτο να κάμη να εξέλιθη νερό άπό την γη.

Χωρίς να χάση λοιπόν καιρόν ο φίλος μας, έγέμισε τρία μεγάλα τουλούμια νερό και έπήγε και τα έχωσε εις διάφορα μέρη έξω εις τα χωράφια. Κατόπιν διέκρηξε εις όλα τα πλησίον χριστιανικά χωρία ότι αυτός είναι μεγαλύτερος του Χριστού και ότι ήμπορεί να κτυπήση με το ραβδί του το χώμα και να βγάλη νερό. “Οποιοι δεν το πιστεύουν να πάνε να παρυσιασθούν την δεινα ημέραν εις το δεινα μέρος να ίδούν το θαύμα με τα μάτια τους.

Πραγματικώς την ημέραν εκείνην χιλιάδες άνθρωποι έπήγαν εις το μέρος όπου είχε διακηρύξει ο Μωάμεθ και τον έπαιρναν. Κατά το μεσημέρι τέλος έβασσε και ο Μωάμεθ με μεγάλην ακολουθίαν άπό διάφορους χουζάδες και έστάθη εις το μέρος όπου είχε χύσει το πρώτο τουλούμι με το νερό. Το μέρος φαίνεται άνασκαμμένο και όλίγον ύγρό. Κτυπά ο καλός μας ο

Χωρίς το πρώτο τουλούμι με το νερό. Το μέρος φαίνεται άνασκαμμένο και όλίγον ύγρό. Κτυπά ο καλός μας ο

ΑΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 52^{ου} ΦΥΛΛΟΥ

Σίτος

ΟΡΘΗ ΑΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: ‘Αθηνών’ Τελευταία Σπαρτιάτις, Σιδηρά Μεραρχία, Σ. Περιμένης, Σαραντάπορος Χαλκίδος. Στέφ Ν. Λαμπρινίδης, Κούλα Κ. Διονυσίου. Παλιού Δημ. Μπομπότης. Πύργου. Χαρ. Β. Τσεκούρας, Γεωργία Τσεκούρα. Κερκύρας. Αναζωογονηθείς ‘Ελληνισμός. Ναυπλίου. Μιχ. Χ. Δημόπουλος, Σπάρτης. Νικ. Παπαδόπουλος. Πύργου (Τριφυλίας). Γεώργ. Κ. Μιχαλόπουλος. Μπαμπίνης. Θ. Π. Οικονομου.

‘Εκ τούτων έπέρδισαν δια κλήρου οι: Κ. Λαμπρόπουλος (ένα άλμπουμ κάρτ-ποστάλ). Χαρ. Τσεκούρας (5 τεύχη του Καλλιτέχνη ‘Αναζωογονηθείς ‘Ελληνισμός (μιαν τρίμηνον συνδρομήν). Γ. Κ. Μιχαλόπουλος (εις χειμών εις τους Πάγους Βέρν.) Δ. Μπομπότης (ένα τεύχος του Καλλιτέχνη).

ΑΥΣΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 52^{ου} ΦΥΛΛΟΥ

- 1) ‘Αργος ρους γυψος
- 2) Νείλος-έλος
- 3) ο νοϋς.

ΤΑΣ 3 ΑΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: ‘Αθηνών: ‘Ιωάν. Ρουβινέτης, Δέσπ. Ν. Λεωτσάκου, Ταύγετη, Σ. Περιμένης, Γ. ‘Αποστολίδης Σιδηρά Μεραρχία. Δ. Γουλόπουλος Τριπόλεως. Σπ. Σταυρόπουλος, Δανάη Ε. Μενεζέ, Θάνος Χρ. Θανούκος, Λύρατου ‘Ορφείος. Βόλου. ‘Εκατόμβη Σαρανταπόρου. Αιζουρίου. Γερ. Γ. Λιθιερότος. Πύργου (Τριφυλίας) Γεώργ. Κ. Μιχαλόπουλος. Σπετσών. ‘Αθ. Δροσόπουλος. Γκούρας. ‘Ιωάν. Σ. Σαρλής.

‘Εκ τούτων έπέρδισαν δια κλήρου οι: Δ. Γουλόπουλος (ένα άλμπουμ κάρτ-ποστάλ). Γ. ‘Αποστολίδης (5 τεύχη του Καλλιτέχνη).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΑΥΣΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Σπάρτης. Κ. Π. Βερροϊόπουλος, Β. Κ. Παπαδόπουλος. Παλιού Δημ. Μπομπότης. ‘Ιωαννίνων Δικέφαλος ‘Αετός. Ναυπλίου. Παν. Δημόπουλος. ‘Ιθάκης. Γερ. Φερεντίνος. Πειραιώς, Τάκης Γιαννούσης. Τριπόλεως. Λουκάς Ι. Μπίσιος, Δημ. Σωτηρόπουλος, Γ. Δικαίος. Βυτινής. Λυχ. Μεταξάς. Γαργαλιάνων Δαφνοστεφής Στρατηλάτης. Μπαμπίνης Θ. Π. Οικονόμου. Κηφισίδης Ρήγας Φερραίος. ‘Αθηνών. Σέρλοχ Χόλμ, Τελευταία σπαρτιάτις. Οίας (Θήρας) Γ. Καρδούνης.

‘Εκ τούτων έπέρδισαν δια κλήρου οι: Δικέφαλος ‘Αετός (μιαν 3μηνον συνδρομήν) Γερ. Φερεντίνος (εις χειμών εις τους Πάγους Βέρν).

ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΑΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗ ΟΙ: ‘Αθηνών’ Λαζ. Μαρούλης, Αιματομένο Ξίφος, Σαραντάπορος, Εύαγ. Δημητρίου. ‘Αμαλιάδος. Στ. Δ. Βασιλόπουλος, Πύργου. Διάβολος Ξυδάτος, Κανόνι του Κιλκίς. Ζαφ. Παπαμιχαλόπουλος. Σπάρτης. Νικ. Παπαδόπουλος. Πειραιώς. Παναγ. Ε. Ζαλαβούτας, ‘Εμμ. Μ. Καρατζάς, ‘Αθ. Γαράς.

‘Εκ τούτων έπέρδισαν ο ‘Αθ. Γαράς (ένα τεύχος του Καλλιτέχνη).

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ «ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ»

‘Η Κολακεία δεν είναι έντιμον πράγμα, αλλά συμφέρει εις τον κόλακα.

‘Ο κόλαξ όταν συνοδεύει κανένα στον δρόμον του λέγει: Κύτταξε πώς σε παρατηρούν, κανένα δεν κιντάνουν όπως εσε. Και ενώ λέγει ταυτα τινάζει την σκονην άπό το φόρεμα του φίλου του.

‘Οταν ο φίλος ομιλή, θα ιδής τον κόλακα να διατάσσει να σιωπήσουν οι άλλοι, όταν τον άκούη, τον επαινει και όταν σιωπήση τον χειροκροτεί και φανάζει εις εδγε!

Μωάμεθ με το σουδλερό μαστούνι του και τρυπά το φρέσκο χώμα, αλλά νερό δεν έξέρχεται. Ξανακτυπά τίποτε νερό! Ντροπισσμένος πηγαίνει εις το άλλο μέρος όπου είχε χύσει το δεύτερο τουλούμι, αλλά τα ίδια και εκεί!

Κοκκινισμένος σαν πιπεριά και μουσκεμμένος άπό τον ιδρώτα σαν να έπασε στην θάλασσα ο μέγας των Τούρκων προφήτης έτρεξε προς το μέρος όπου ήτο το τρίτο τουλούμι, αλλά όποια εκπληξίς και εκεί τον άνέμενε. Δύο τρεις χοίροι άπό ένα κοπάδι όπου έβασκε εκεί πλησίον είχαν σκάψει το χώμα και είχαν τρυπήσει το τουλούμι του προφήτη και έκυλιοντο εις την λάσπη!!

‘Ο Μωάμεθ τότε καθρόσθη τους χοίρους και έπαυσε πλέον... να κάμη θαύματα.

‘Εκτοτε οι Τούσκοι δεν τρώγουν το χοιρινόν κρέας, διότι ο χοίρος ήτο η αιτία να κάμη θαύματα ο προφήτης τους.

Γ. ‘Ιωακείμ

ΜΑΝΝΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

Για σένα γέρν’ η δόξα μας κι άνοίγει τα φτερά της και σε σκεπάς’ άθάνατη μέσα στα όνειρά της.

Και σε πετᾷ στα πέλαγα Για μάννα του Κανάρη και σε γυρνά στον ‘Ολυμπο Για μάννα, για καμάρι

Και σε σκεπάζει με καπνούς στο Μεσολόγγι πέρα και σ’ ονομάζ’ έλευθεριά και μάννα του Τζαβέλλα

Και σε τραβά στην ‘Ηπειρο και σ’ ονομάζει Σούλι Και Νικοτσάρα σε καλεί και μάννα του Μιαούλη

Μάννα ‘Ελληνοπούλα μου Και δοξασμένη μάννα ‘Εσν που πρώτα χτύπησε της Λαύρας την καμπάνα

‘Εσν και τόρα διαλαλείς στη γη, στην οίκουμένη Πώς η ‘Ελλάδ’ άθάνατη παντοτεινά θα μένη.

Στέφανος Δ. Βασιλόπουλος

ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΛΑΠΑΘΙΩΤΟΥ

Συνταγματάρχου του πυροβολικού, πρώην ‘Υπουργού των Στρατιωτικών

ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ:

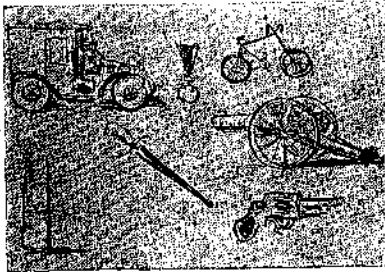
- 1) ‘Αλγέβρας. Ζητήματα και προβλήματα λελυμένα: ‘Εξισώσεις μετά ριζικών. ‘Εκθετικά και Λογαριθμικά. δρ. 2.
- 2) ‘Αριθμητικής. Ζητήματα και προβλήματα λελυμένα: περί πρώτων αριθμών, περί μεγίστου κοινού διαιρέτου και ελάχιστου κοινού πολλαπλασίου δρ. 2..

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Αγαπητά μου άφηγρια,

Και η σημερινή μας εικών περιέχει λάφυρα βουλγαρικά τὰ ὁποῖα ἐκυρίευσαν οἱ ἰδικοὶ μας ἐν Ἀθῆναις εἰς μίαν

μεγάλην κατὰ τῶν Βουλγάρων μάχην, κατὰ τὸν λήξαντα πόλεμον. Τὴν μάχην δὲν σᾶς τὴν λέγω διότι ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ εὐρῆτε σείς. Θὰ σᾶς βοηθήσουν τὰ ἐπὶ τῆς εἰκῆς; Λάφυρα.

δηλ. Ποδήλατον, Γαυτοκίνητον, παράσιμον, τηλεβόλον, ρεβόλβερ, σπαθί, ὀβίς· αὐτὰ εἶναι ἔσα καὶ τὰ γράμματα τῆς μάχης. Ἀπὸ ἕκαστον ἐκ τῶν ἀντικειμένων αὐτῶν θὰ πάρете καὶ ἀπὸ ἓνα γράμμα.

Ἀναμένω τὰς ἀπαντήσεις σας μέχρι τῆς 25 Σεπτεμβρίου καὶ θὰ σᾶς δώσω τὰ βραβεῖα τοῦ προηγούμενου φύλλου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Αἶνιγμα Ἄντωνυμία εἶναι τὸ πρῶτόν μου,
 Νῆσος τὸ δευτέρον μου
 Κι' ὀπωροφόρον δένδρον
 Εἶναι τὸ σύνολόν μου.

Κ. Βλάχος

2) Τρίγωνον * * * * * = Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.
 * * * * * = Τὸ ἀντίθετον τοῦ ἄγιου
 * * * * * = Ἐστεμμένος κακούργος
 * * * * * = Μικρὸς πτερωτὸς θεὸς
 * * * * * = Εὐώδης ἄνθος
 * * * * * = Ἀντωνυμία
 * * * * * = Σύμφωνον

Ματωμένο Δαρνόκλαδο

3) Τονόγραφος Ἐπίθετον συγκριτικόν,
 Ἐάν ὀδυτονόσῃ,
 Μίαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος μαί
 Νέαν, θὰ σχηματίσω.

Ζωῖτσα Μεγελή

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Η. Μπαλάνη, ἐν Πειραιεὶ εἶναι δύο σύλλογοι, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται ἄριστα. Μὲ ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς εἰμπορεῖτε νὰ συνεργασθῆτε.

Γ. Καμπόσε, τοιοῦτο ψευδώνυμον δὲν ἔχω ἐγκρίνει, ἀλλὰ τὸ ἐπίθετον αὐτὸ προσαρμύζεται εἰς πρόσωπα, ὅχι καὶ εἰς χώρας.

Πρ. Κριθαρά, τόρα ἔχουμεν ὄσον διαγωνισμόν. Φροντίσατε νὰ ἔλαβετε μέρος εἰς τοῦτον.

Ἐμ. Καρατζά, εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἰσχυρὰς ἐπιστάσεις ὅπου κάμνετε. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἔχετε ἐνδιαφέρον νὰ κυκλοφορῇ τὸ περιοδικόν μας εἰς ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλύτερον κύκλον.

Π. Σταθά, καὶ ὅταν ὁ φίλος σου ὁ Ἀμερικανὸς ἴδῃ τὸν δευτέρον τόμον, νὰ εἰσαι βέβαιος ὅτι θὰ τρίβῃ τὰ μάτια του.

Ἐλάβον τὴν ἐπιταγὴν σου. Εὐχαριστῶ. Ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά δημοσιεύματός σου, θὰ δημοσιεύθῃ μὲ τὸ ὄνομά σου.

Ἐγκρίνονται: λόγια τῶν παιδιῶν Ἡλ. Πέρρου, Σαρανταπόρου, Σιδεράς Μεραρχίας, Τελευταίας Σπαστιάτιδος, Ταυγέτης, Ἐμ. Καρατζά, Αἱματομένου Ξίφους, Δ. Κωνταντινίδου, Στέρ. Βασιλοπούλου.

Ἐγκρίνονται: Ἐκ' τοῦ κατὰ Λουκᾶν... Ἐμ. Καρατζά Εὐρίσμα.. ἐπικίνδυνον. Πού πηγαίνεις; Τὸ στοίχημα. Ἡ ἀπειλή. Στεφ. Βασιλοπούλου, Πασάς καὶ Ἡγούμενος Σαρανταπόρου.

Ἀπορρίπτονται: Ἐκ τῶν παραδόξων, ὡς γνωστά. Ἱστορικὸν ἀνέκδοτον. Ἐδηλώσαμεν ὅτι δὲν δημοσιεύομεν πολεμικὰ ἀνέκδοτα κατὰ μόνον Ἑλληνικά. Ἐχετε τόσα πρόσφατα ἐκ τῶν δύο μας πολέμων, τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖτε νὰ μᾶς σταίλετε ἀπὸ διηγῆσεις φίλων ἢ συγγενῶν σας. Ἡ ἔορτὴ τοῦ Μπαρμπαλιά. Δὲν λέγομεν νὰ ἀνασπάσῃς τὰς εἰκόνας, ἀλλὰ νὰ ἀσπασθῆς τὰς εἰκόνας. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὄλον τοῦ ἱστορήματος οὕτε διδαχτικόν, οὕτε εὐφύες εἶναι. Στὸν Βουλγαροκτόνον ποίημα μέτριον. Στὸν Βουλγαροκτόνον (Π.Σ.) ποίημα ἑλλιπές.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ.

Σύλλογε "Πατρίς", διαγωνισμόν ὁραίων ψευδωνύμων δὲν ἠμποροῦμεν νὰ προκηρύξωμεν τόρα, ἀργότερον ἔσοκ. Τόρα ἑλλείπει χώρου δὲν ἠμποροῦμεν νὰ δημοσιεύσωμεν διαγωνισμοὺς ἀναπερομένους εἰς τὸν ὁδηγόν, ὡς τὸν τῆς καλλιγραφίας, Ἰγνογραφίας, διηγῆματος κλπ. Ἀπὸ μεθαύριον ὅπου θὰ ἐκδίδομεν φύλλον 12 σελίδων ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ.

Σύλλογε *Θερίμβε*, ἔλαβον ὑπὸ σημείωσιν τὴν μεταβολὴν τοῦ Συλλόγου σας. Ὁ σύλλογός σας δυστυχῶς εἶναι πολὺ χρωσμένος καὶ μέχρις ὅτου κανονισθῇ ὁ καλαῖος λ/σμός δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀναλάβω εὐθύνην πρὸς τὴν Διευθύνσιν διὰ νέον. Τὰ φύλλα τῆς 1ης Σεβρίου θὰ σᾶς σταλοῦν μόλα ταῦτα. Διὰ τὰς ἀρραγίδας πρέπει νὰ προαποστείλετε ὀρ. 3.50 δι' ἕκαστην.

Σύλλογε "Ἑλληνόπαι", δυστυχῶς δὲν ἔχομεν χώρον νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ψηφίσματά σου ἄλλως τε καὶ ψηφίσματα μένουσιν μόνον εἰς τὰ Βιβλία τοῦ Συλλόγου, οὐδέποτε δὲ δημοσιεύονται. Ὁ Σύλλογος "Πατρίς", ἐν Πειραιεὶ ἐξέδωκε λαχίσια πρὸς λ. 30 ἕκαστον. Κερδίζου 8 ο/ο. Τὰ κέρδη εἶναι τόμοι τοῦ Παιδ. Ἀστέρου. Συνδρομὴ μηνιαία λ. 20 μετὰ δικαιοῦματος ἐγγραφῆς λ. 40. τρίμηνος λ. 50. μετὰ ἐγγραφῆς λ. 70. Ἀπευθυνθῆτε: Δ. Παπανικολάου, Κολοκοτρώνη 138 Πειραιᾶ. Ὁ αὐτὸς Σύλλογος στέλλει φιλικούς χαρτίσιμους πρὸς τοὺς Συλλόγους Δόξαν, Ἡών, Τροπαιοφόρον καὶ Νέαν Ἑλλάδα.

Ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐν Πειραιεὶ Συλλόγου "Ἡώς", ἐν Πύργῳ Ἡλείας εἶναι ὁ κ. Β. Τσεκούρας. Ζητοῦνται καὶ ἄλλοι δραστήριοι ἀντιπρόσωποι εἰς ἄλλα μέρη.

Ὁ ἐν Ἀμκλιᾷ Σύλλογος "Ἑλληνόπαι", ζητεῖ δραστήριους ἀντιπρόσωπους. Ἀπευθυνθῆτω κ. Στεφ. Βασιλοπούλου Πρόεδρον Ἀμκλιᾶς.

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΑΣΤΗΡ 15ήμερον παιδικὸν περιοδικόν. Συνδρομὴ ἔτησια ἑσωτερικοῦ ὀρ. 4 ἑξωτερικοῦ ὀρ. 5. Ἐξάμηνος ὀρ. 2,50 ἑξωτερικοῦ 3. Τὸ πρῶτον φύλλον θὰ ἐκδοθῇ 1 Σεβρίου. Ἀπευθιθῆτε Α. Σ. Ἀντύπαι ὁδὸς Καραϊσκάκη, Πάτρας.

Ταμιῶν Χήρας.— Προηγούμενον ὑπόλοιπον ὀρ. 13.30 Ἐορτάσθησαν ὑπὸ Ἀνδρ. Μαγιοπούλου..... » 0.50
 » » Ν. Τσεκούρα » 0.10
 » » Ἐλένης Τσεκούρα » 0.10
 » » Μαργ. Φάντη » 0.40
 » » Μαμαρωμένου Βασιληᾶ » 0.25
 » » Μ. Ζαφειροπούλου » 0.20
 » » Κ. Λαμπαρίου » 0.10
 » » Λ. Κόλλα » 0.50

Τὸ ὄλον » 15.15